

Sygn. akt II Ka 617/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Urszuli Gałązki-Szewczak

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 r.

sprawy **L. R.**

oskarżonego art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 18 maja 2017 r. sygn. akt II K 55/17

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. M. 516,60 złotych (w tym 96,60 złotych podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję i wydatków postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 617/17

UZASADNIENIE

L. R. został oskarżony o to, że:

w dniu 2 lipca 2016 roku w S. w woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze brutto 7,50 (netto 6,389 grama), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu o sygnaturze akt II K 97/12 z dnia 19 grudnia 2012 roku za umyślne przestępstwo podobne, tj. m.in. określone w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 18 maja 2017r. :

I. oskarżonego **L. R.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek środka odurzającego w postaci marihuany szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...);

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. M. kwotę 619,92 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu, w tym 115,92 złotych podatku VAT;

IV. zwolnił oskarżonego z kosztów sądowych, wydatki postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że czyn popełniony przez oskarżonego wypełnia znamiona czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy okoliczności natury przedmiotowej, takie jak nieznaczną ilość zabezpieczonej przy oskarżonym marihuany, jak również natury podmiotowej, jak fakt głębokiego wymagającego leczenia zamkniętego uzależnienia oskarżonego od środków psychoaktywnych przemawiała za zakwalifikowaniem czynu jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny samoistnej w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 15 zł.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarty.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Oskarżony przyłączył się do apelacji swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Tytułem wstępu należy podnieść, iż w ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia co do czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego **L. R.** Nie ma również wątpliwości co do tego, że postępowanie w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało starannie, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk. Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów dał im wiarę. Szczegółowo wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są zatem prawidłowe i w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach nie noszą cech błędu, co prowadzi do przekonania, iż zarzut apelacyjny podnoszony przez obrońcę oskarżonego w tym zakresie błędu w ustaleniach faktycznych jest chybiony.

Oskarżony w toku całego postępowania w niniejszej sprawie nie negował swojego sprawstwa w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Nie ulega wątpliwości, iż ujawniono u niego środek odurzający w postaci marihuany w ilości większej niż znikoma, a dokładnie 7,50 grama brutto. Apelujący wskazuje, iż taka ilość środka odurzającego kwalifikuje czyn oskarżonego jako wypadek mniejszej wagi określony w treści art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i jako taki winien wywoływać o wiele łagodniejsze sankcje niż czyn z art. 62 w/w ustawy w typie podstawowym. Podkreślenia jednak w tym miejscu wymaga, po pierwsze, iż ilość środka odurzającego jaka została ujawniona przy oskarżonym feralnego dnia nie była ilością śladową, w przypadku której możnaby w ogóle rozpatrywać ewentualne zaistnienie wypadku mniejszej wagi, lecz była to ilość kilku gram. Taka ilość środka odurzającego pozwoliłaby na uzyskanie co najmniej 7 dawek tego środka, przy przyjęciu, że aby możliwe było zaspokojenie potrzeb (a zatem odurzenie) jednej osoby konieczna jest co najmniej ilość wynosząca 1 gram, pozwalająca przygotować 2-3 porcje i dopiero zużycie takiej ilości stwarza możliwość odurzenia jednej osoby uzależnionej (wyrok SA we Wrocławiu z 23.03.2016r., II AKA 63/16, LEX nr 2047161). Wprawdzie obrońca oskarżonego podnosi, iż oskarżony jest osobą głęboko uzależnioną i zabezpieczona u niego ilość środka odurzającego wystarczyłaby mu na kilka dni, jednakże okoliczność ta nie może przemawiać za zakwalifikowaniem przypisanego mu czynu jako wypadku mniejszej wagi. Fakt stwierdzonego u oskarżonego uzależnienia od narkotyków, wskazywany przez apelującego za fakt determinujący jego przestępcze zachowania, nawet pomimo zaistnienia konieczności poddania go odpowiedniemu leczeniu odwykowemu, nie może zwalniać go z poniesienia odpowiedzialności za czyn, którego się dopuścił. Nie można bowiem zapominać o tym, że przy rozstrzyganiu, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi, ilość posiadanego środka odurzającego jest tylko jednym z elementów, który powinien być brany pod uwagę, i niewielka ilość środka bynajmniej nie musi, niejako automatycznie, prowadzić do uprzywilejowanej subsumcji. O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego, przewidzianego w przepisie, wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi w kategorii przestępstw określonego typu. Na ocenie tej ważą przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu (wyrok SA we Wrocławiu z 27.06.2012r., II AKA 183/12, LEX nr 1213782). W niniejszym wypadku na niekorzyść oskarżonego przemawia jego zachowanie w trakcie zdarzenia, kiedy palił środek odurzający w miejscu publicznym, nie kryjąc się z tym. Oskarżony po tym jak zauważył policjantów wyrzucił i zniszczył firkę z marihuaną, chcąc tym samym udaremnić przypisanie mu posiadania narkotyku. Tymczasem to właśnie zachowanie oskarżonego wzmocniło jeszcze podejrzenia funkcjonariuszy policji co do tego, iż używał on przed chwilą jakiegoś zabronionego środka narkotycznego. Ich podejrzenia sprawdziły się, tym bardziej, że w wyniku przeszukania pojazdu oskarżonego ujawnili u niego środek odurzający w postaci marihuany w foliowym zawiniątku. Za premedytacją zachowania oskarżonego przemawia nadto fakt, iż był on już uprzednio karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zdawał sobie zatem dokładnie sprawę z tego, jakie konsekwencje niesie za sobą czyn zabroniony tą ustawą. Czynu w niniejszej sprawie dopuścił się zaś w warunkach powrotu do przestępstwa, co dodatkowo przemawia za tym, iż oskarżony ma lekceważący stosunek do zapadłych wobec niego w przeszłości orzeczeń Sądu, a wymierzone mu za te czyny kary nie wywarły na nim zamierzonego przez ustawodawcę skutku w postaci niepowrotu na drogę przestępstwa. Dlatego Sąd Odwoławczy nie znalazł powodów, by nie podzielić stanowiska Sądu I instancji co do kary wymierzonej oskarżonemu, co do której w kontekście ewentualnego zaistnienia wypadku mniejszej wagi stwierdzić by należy jej nadmierną surowość. W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). W ocenie Sądu Odwoławczego, oceniając wymiar kary dokonany przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk i nast., z sytuacją taką w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. Wymierzona oskarżonemu w niniejszej sprawie kara pozbawienia wolności czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i in. Orzeczona kara odpowiada bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i wysokość wyrządzonej przez niego szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, żeby

kwestionować wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Podkreślić bowiem w tym zakresie należy, iż oskarżony był uprzednio karany sędownie, w tym za przestępstwa przeciwko ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, a także przeciwko mieniu, nadto oskarżony dopuścił się przedmiotowego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa. Okoliczność ta zatem rzutuje na osobę oskarżonego bardzo negatywnie, co tym samym nie mogło pozostać niezauważone przy wymiarze orzeczonej mu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności. Nie ulega bowiem wątpliwości, że czyn zarzucany oskarżonemu, wbrew stanowisku apelującego, cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz zawinienia. Fakt ten zatem w zderzeniu z tym, że oskarżony dał już wcześniej przykład swojej daleko posuniętej ignorancji dla przepisów obowiązującego prawa karnego, prowadzi do wniosku, iż w jego przypadku brak jest obecnie pozytywnej prognozy kryminologicznej, jaka jest wymagana przy orzekaniu o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności. Tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności w kształcie orzeczonym w wyroku, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Ponadto jest ona współmierna do stopnia zawinienia i wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za wielokrotne naruszenia porządku prawnego.

Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 maja 2017r.

O wynagrodzeniu za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016r., poz. 1714).

O opłatach za II instancję i wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia. Sytuacja materialna oskarżonego utrzymującego się z prac dorywczych wskazuje, że nie byłby w stanie tych kosztów ponieść.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł, jak w wyroku.